

РЕШЕНИЕ

№ 606

гр. ***, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ***, III-И СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петина Кр. Николова

при участието на секретаря Мариана Любч. Митева
като разглежда докладваното от Петина Кр. Николова Гражданско дело № 20223630102401 по описа за 2022 година

Предявени са три кумулативно свързани иска: 1/ иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо и трето от ЗЗД – за връщане на нещо, дадено на отпаднало основание; 2/ иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ – за заплащане на обезщетение в случай на дисциплинарно уволнение; 3/ иск с правно основание чл. 206 от КТ – за причинена вреда на работодателя от работника.

Делото е образувано по искова молба, подадена от „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, действащи чрез процесуалния си представител адв. С.П. от ШАК, срещу М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135. В исковата молба се твърди, че ответникът работел при ищеца като международен шофьор. Твърди се, че на работникът били възложени и отчетнически функции, свързани с приемането, съхранението, разходването и отчитането на парични и материални ценности във връзка с извършваните от него превози. Плащани му били предварително командировъчни средства, дневни и квартирни, съгласно българското законодателство. Твърди се, че работникът е уволнен дисциплинарно след като незавършил няколко командировки, а прекратил командироването по собствена инициатива. Работодателят твърди, че като усвоил всички командировъчни средства, без да е довършил командировките, работникът му причинил вреди, които следва да му възстанови. Иска съдът да осъди ответника да му заплати сумата от 15201,12 лв., представляваща подлежащи на връщане командировъчни, 731,30 лв. обезщетение по чл. 221, ал. 2 от КТ и 176,10 лв. платена глоба по вина на ответника.

В съдебно заседание ищецът чрез своя процесуален представител поддържа исковата молба, счита същата за доказана и основателна в размерите, посочени в ССЧЕ и моли съда да уважи предявените искове и да присъди сторените по делото разноски.

В предоставения на ответника едномесечен срок е постъпил отговор, с който се признава вземането по чл. 221, ал. 2 от КТ и това за глобата. Ответникът оспорва претенцията на ищеца в останалата част за връщане на недължимо изплатени командировъчни като твърди, че в тези суми са включени и дължимите му трудови възнаграждения и извършени служебни разходи.

В съдебно заседание процесуалният представител на ответника оспорва дължимостта на вземането за връщане на неоснователно дадените командировъчни като счита, че не са налице основанията за ангажиране отговорността на работника за вреди.

Съдът, като съобрази твърденията на страните и представените по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че М. Б. Б. в периода от 24.02.2020 г. до 24.10.2022 г. изпълнявал длъжността „шофьор на товарен автомобил над 12 тона” в „****“ ЕООД като работодател. Със заповед № 8 от 24.10.2022 г. на същият е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“. Същото не е оспорено от работника.

Видно от заключението на приетата и изцяло кредитирана ССЧЕ, дължимите брутни трудови възнаграждения от „****“ ЕООД на М. Б. Б., ЕГН ***** за месеците от декември 2021 г. до октомври 2022 г. включително били в общ размер брутно 5693,44 лв. и в нетен размер 3776,22 лв. Сумите били изплатени на лицето по банков път, без дължимото възнаграждение за м. 09.2022 г. брутно 255,96 лв., нетно 128,62 лв.

През 2022 г. лицето е било командировано в чужбина, както следва:

- до 16.01.2022 г. (продължаваща командировка от 2021 г.);
- от 25.02.2022 г. до 09.05.2022 г.;
- от 12.07.2022 г. до 14.08.2022 г.;
- от 01.09.2022 г. до 12.09.2022 г. вкл.

Отново от заключението на вещото лице по ССЧЕ се установява, че общата сума на дължимите дневни, такси, услуги и пътни командировъчни за тези командировки била в размер на 14 613,03 лв. Същевременно на М. Б. Б. за процесния период били изплатени по банков път служебни аванси в размер на 33 146,08 лв. и работни заплати в размер на 3647,60 лв. Общата сума, преведена по банков път на лицето през 2022 г. възлизала на 36 793,68 лв.

Вещото лице установило още, че към 01.01.2022 г. „****“ ЕООД имали задължение към работника М. Б. Б. в размер на 3355,18 лв.

Вещото лице не е установило в счетоводството на работодателя да се намират документи, показващи, че работникът е прекъснал някоя от командировките в процесния период. При отчитане на всяка командировка във всеки валутен отчет на ответника били отразени за получаване командировъчни пари за фактическите календарни дни в чужбина, отработени при управление на превозното средство.

Съгласно заключението на вещото лице към датата на прекратяване на трудовото си правоотношение М. Б. Б. е получил 15 049,25 лв., надвнесени суми за командировки в

чужбина и трудови възнаграждения, за които няма основание или не е отчетел като разход. В съдебно заседание вещото лице посочи, че не са установени документи, които да посочват, че тази сума е била използвана от работника с цел покриване на необходими разходи по време на пътуване. Всички отчетени разходи с валутните отчети били съобразени при изготвяне на заключението.

Според заключението по ССчЕ размерът на дължимото от М. Б. Б. обезщетение към работодателя на основание чл. 221, ал. 2 от КТ възлизало в размер на 731,30 лв.

Изводите на вещото лице са, че счетоводните книги, свързани с командироването, изплащането на трудови възнаграждения, пътни, дневни, квартирни и покриване на служебни разходи били водени редовно, съобразно счетоводното и данъчно законодателство.

Между страните не се спори, че на територията на Р. Германия около гр. Кьолн (съгласно приложеното по делото писмено доказателство) ответникът М. Б. Б. е извършил пътно транспортно нарушение, за което работодателят е заплатил глоба в размер на 90,31 евро.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

1/ По предявения иск с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД:

Разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД предвижда, че подлежи на връщане даденото без основание или с оглед неосъществено или на отпаднало основание. В конкретния случай ищецът твърди, че е дал нещо без основание – че е платил сумата от 15201,12 лв. без основание, тъй като е надплатил на своя работник суми за командировъчни (дневни, пътни, квартирни, трудови възнаграждения и разходи) в повече от действително дължимото.

Съдът счита, че така предявеният иск е частично основателен, тъй като съгласно заключението на вещото лице на работника М. Б. Б. били изплатени авансово суми в размер на 36 793,68 лв. за 2022 г., а за същият период работодателят му е дължал само 21744,43 лв. (3355,18 лв. задължение от предходен период, 3776,22 лв. трудово възнаграждение и 14613,03 лв. командировъчни). За останалите 15 049,25 лв. не се установява конкретно основание за плащането. Такова не се твърди и от ответника.

Тук съдът намира за необходимо да коментира и възраженията, изложени от процесуалният представител на ответника, че процесната сума не се дължи, тъй като не са налице основанията за отговорност на работника по КТ. С определението по чл. 140 от ГПК съдът е квалифицирал иска по чл. 55 от ЗЗД. Тази сума се търси от ответника не като липса или вреда, а като неоснователно платена.

С оглед на това съдът намира, че искът с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за основателен до размера от **15 049,25 лв., съгласно заключението по ССчЕ – тази сума ответникът следва да възстанови на ищеца.** В останалата част до пълният предявен размер от 15201,12 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

2/ По предявения иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ:

Разпоредбата на чл. 221, ал. 2 от КТ предвижда, че при дисциплинарно уволнение работникът или служителят дължи на работодателя обезщетение в размер на брутното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto. Трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед № 8 от 24.10.2022 г., с която на работника е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“. Между страните няма спор, че такова обезщетение се дължи. Съгласно заключението на вещото лице това обезщетение възлиза на 731,30 лв., поради което и предявеният иск се явява изцяло доказан и основателен.

3/ По предявения иск с правно основание чл. 206 от КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 206 от ГПК работникът дължи възстановяване на всяка вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение. Ответникът не оспорва, че дължи сумата в размер на 176,10 лв., представляващи левовата равностойност на платените от работодателя 90,31 евро глоба за извършено от него в чужбина пътнотранспортно нарушение. Тази сума по съществото си представлява вреда, причинена от работника при небрежно упражняване на трудовата му дейност и не надвишава размера на месечното му трудово възнаграждение, поради което и следва да бъде възстановена на работодателя в пълен размер.

Предвид това и този иск се явява изцяло доказан и като такъв следва да бъде уважен.

За разноските:

Предвид частичната основателност на иска и с оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК, съдът намира, че всяка от страните има право на разноски: ищецът – съобразно уважената част от исковете, а ответникът – съобразно отхвърлената част от тях.

Ищецът е сторил по делото разноски в общ размер на 2 494,35 лв. Предвид частичната основателност на единия от исковете той има право да му бъдат възстановени 2470,83 лв.

Ответникът е сторил разноски в общ размер на 500 лв. и има право да му бъдат възстановени 4,71 лв.

Водим от всичко гореизложено и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, сумата от **15 049,25 лв.** (петнадесет хиляди четиридесет и девет лева и двадесет и пет стотинки), представляващи платени без основание авансово суми за командировъчни и трудови възнаграждения.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за сумата от

15 049,25 лв. до пълният предявен размер от 15201,12 лв.

ОСЪЖДА М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, сумата от **731,30 лв.** (седемстотин тридесет и един лева и тридесет стотинки), представляващи обезщетение по чл. 221, ал. 2 от КТ.

ОСЪЖДА М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, сумата от **176,10 лв.** (сто седемдесет и шест лева и десет стотинки), представляващи нанесена на работодателя вреда от платена глоба за извършено от работника пътнотранспортно нарушение.

ОСЪЖДА М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, сумата в размер на 2 494,35 лв. (две хиляди четиристотин и седемдесет лева и тридесет и пет стотинки), представляващи сторени от ищеца разноски в производството, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД с ЕИК ***, представлявано от управителя К.В.Т. със седалище и адрес на управление: гр. ***, ул. „****“ № 14, **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Б. Б. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ № 5Б, вх. Ж, ет. 5, ап. 135, сумата в размер на **4,71 лв.** (четири лева и седемдесет и една стотинки), представляващи сторени от ответника разноски в производството, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване от страните в двуседмичен срок, който започва да тече от връчване на съобщенията за изготвянето му на страната.

Съдия при Районен съд – ***: _____